

Alkymiens arv, destillasjonen

Hydreringskoden · Kapittel 3

VERK

Hydreringskoden

KAPITTEL

3 av 10

LYD PÅ TYSK

10 minutter

«*Solve et Coagula*», skill og forén.

Det var Paracelsus som sa «*Solve et Coagula*», som betyr skill og forén. Dette kjente alkymistiske mottoet finner sin fullendte fysiske motsvarighet i destillasjonen. Det er den eneste metoden som radikalt skiller vannet fra dets materielle last for deretter å forene det på nytt i en tilstand av fullkommen renhet. Destillasjonens hemmelighet ligger i den molekylære faseovergangen.

Med dette menes overgangen fra flytende til gassformig tilstand når kokepunktet på 100 grader nås. I det øyeblikket vannet fordampes, skiller vannmolekylene seg på den mest radikale måten fra forurensningene. Den lasten som i flytende tilstand fortsatt var så sterkt bundet til vannet, løsner med ett slag. Som ren damp stiger vannmolekylene opp, kondenserer i kjølesystemet og blir til slutt hørene dråper som faller én etter én ned i oppsamlingsglasset.

Alle rester blir liggende igjen som et melkeaktig, grumsete konsentrat i fordampingskaret. Mesterklassen innen destillasjon av vann finner sted i glassdestillasjonen. En glassdestillasjon markerer kongeklassen innen vannbehandling. En glassdestillasjon er den fullendte symbiosen av teknisk presisjon og menneskelig aktsomhet. Dette systemet ble opprinnelig utviklet som et instrument for alkymien og finnes vanligvis i laboratorier, der det betjenes av opplært fagpersonale.

Ikke alle er i stand til å rense vann ved hjelp av en glassdestillasjon. Den som velger denne veien til vannrensing, trenger mer enn bare teknisk utstyr. En vordende destillatør trenger tid til opplæring og en dyp forståelse for elementet. Å bruke et destillasjonsapparat i glass stiller høye krav til brukers karakter. En glassdestillasjon er ikke for alle. En destillatør har tålmodighet, samvittighetsfullhet og en klar og bevisst hengivenhet til elementet vann.

Det kan høres elitært ut, men nettopp i dette kravet til brukeren åpenbarer seg den skjulte estetikken i denne mest velsignelsesrike metoden for vannrensing. Destillatøren er den viktigste delen av denne høyeste av alle foredlingsprosesser for vann. Dessuten er glassdestillasjonen den eneste måten å følge vannets magisk fascinerende faseovergang på, umiddelbart, direkte og i sanntid med egne øyne. Å foredle vann ved hjelp av en glassdestillasjon er en kontemplativ prosess, en prosess som fortoner seg nesten magisk.

Med fascinasjon kan man følge hvordan denne mektigste av alle vannrensinger skjer. Varsomt begynner vannet å koke i glasskolben. Usynlig stiger den rene dampen opp. I glasskjøleren kondenserer vannet og går fra damp tilbake til væske. Inntil det rensede vannet til slutt, dråpe for dråpe, samler seg i oppsamlingsglasset som den aller reneste essens. For en gave til menneskeheten! Den som lærer kunsten å destillere med glass, kunsten å rense vann på høyeste nivå, lærer samtidig også den uovertrufne, aller edleste formen for vannbehandling, den gjentatte destillasjonen.

Den gjentatte destillasjonens kunst

Når konvensjonelle filtre, selv de mest høyverdige, støter på sine grenser ved ekstremt seiglivende stoffer, gjør den gjentatte destillasjonen, altså en faseovergang som gjentas, det mulig å øke vannets renhet nærmest uendelig. Man kan forestille seg en gjentatt destillasjon som en serie stadig finere sikter, der hver sikt tetter de bittesmå smutthullene i den forrige. Vitenskapelig sett øker separasjonsevnen eksponentielt for hver enkelt gjennomgang.

En enkelt destillasjon holder allerede tilbake 99 prosent av alle forurensninger. Bare en ørliten prosent blir igjen som rest i vannet. Sender man deretter dette allerede høyrene vannet en gang til gjennom destillasjonens molekylære faseovergang, virker rensingen på nytt, enda en gang, med den samme ubestikkelige effektiviteten, og reduserer denne gjenværende pro-

senten igjen med 99% av sin verdi. Deretter, for hver ny gjennomgang, multipliseres denne renseeffekten matematisk, slik at konsentrasjonen av fremmedstoffer ikke bare synker, men formelig kollapser i seg selv.

Bare på denne måten, gjennom gjentatt destillasjon, lar selv de mest motstandsdyktige evighetskjemikaliene seg isolere lag for lag og etterlates i fordamperen. Det som til slutt havner i oppsamlingsglasset etter denne fascinerende prosessen, er et vann av en briljans og renhet som ligger absolutt hinsides vanlige måleskalaer. Denne renheten markerer den absolutte gullstandard for foredling av vann. Ultrarent vann. Absolutt fritt for alle fremmedstoffer. Det som i dag regnes som det tekniske høydepunktet for renhet i moderne laboratorier, utgjorde imidlertid allerede for flere hundre år siden grunnlaget for alkymien.

Med gjentatt destillasjon mente alkymiens mestere likevel langt mer enn en ren, mekanisk sett grundigere rengjøring. Målet deres var å potensere vannet energetisk i høyest mulig grad gjennom stadig gjentakelse av rensetrinnene og løfte det opp på et helt nytt kvalitetsnivå. Slik så Paracelsus, den verdenskjente legen og alkymisten, langt mer i en gjentatt destillasjon enn bare en materiell rensing. Paracelsus talte om en nidobbel destillasjon.

Ifølge Paracelsus' tese mister vannet ved en nidobbel destillasjon sin grovstofflige tyngde, og for hver gjennomgang øker stadig dets evne til å ta opp helbredende signaturer. Paracelsus sa at vannets ånd ble befridd fra sin materielle treghet og først da, og bare slik, ble gjort virkelig brukbar. De tre første destillasjonene tjener til å rense vannets legeme. De tre neste rensingene skulle befri vannets ånd.

De tre siste destillasjonene blottlegger til slutt vannets sjel. Og etter alle ni gjennomgangene skulle vannet til slutt være fullt våknet i sin indre kraft. Og først nå skulle vannet være rensert for alt jordisk, åndelig og energetisk slagg. Vannet er nå forvandlet til essensens essens, til den sagnomsuste Materia Prima. Her må du vite at denne Materia Prima for Paracelsus utgjorde grunnlaget for alle hans legemidler og eliksirer, og det var for deres helbredende virkning han vant verdensry langt ut over grensene for sin tid.

Paracelsus sa, «Og alt må du gjøre selv». Dette kredoet fra alkymien har til denne dag ikke mistet noe av sin betydning. Og tydeligst viser gyldigheten av dette alkymistiske kredoet seg når man søker svar på det enkle spørsmålet om hvor man egentlig kan kjøpe drikkbart, destillert vann. Den som nemlig gir seg ut på jakt etter en slik kilde, vil raskt oppdage at det er et

nesten håpløst foretak. Det angivelig destillerte vannet fra byggevarehuset eller bensinstasjonen har, bortsett fra det villedende navnet, absolutt ingen-ting å gjøre med det rene destillatet som denne boken handler om.

Mange håper å finne det de leter etter i helsekostbutikken, på apoteket eller i økobutikken. Men virkeligheten er nedslående, for det finnes faktisk ingen tilbydere som offisielt selger destillert vann som næringsmiddel. Dette har imidlertid svært forståelige grunner. Fordi den seiglivet frykten for at destillert vann angivelig skal være farlig, fortsatt holder stand i store deler av befolkningen, ville enhver nevneverdig etterspørsel bli kvalt allerede i fødselen. I tillegg ville produksjonen og logistikken for et så følsomt produkt være så ressurskrevende at salgsprisen måtte bli astronomisk høy. Den eneste sikre kilden til førsteklasses destillert vann er og forblir egen produksjon.

Etter alle disse sammenligningene legger vi nå de tekniske betraktningene bak oss og vender oss mot selve kjernen i denne boken. Spørsmålet, hva er den perfekte hydreringen for mennesket? Men den som åpent forteller om å drikke destillert vann, møtes som regel med dyp forferdelse og en nesten refleksmessig vantro. Hvorfor slike reaksjoner oppstår, og hvilke dypt rotfestede fordommer som skjuler seg bak denne muren av avvisning, utforsker vi i neste kapittel.

LYTT PÅ TYSK PÅ [ARS-AQUAE.CH](https://www.ars-aquae.ch)